

RESSÒ DE LA PARAULA

Vida Consagrada

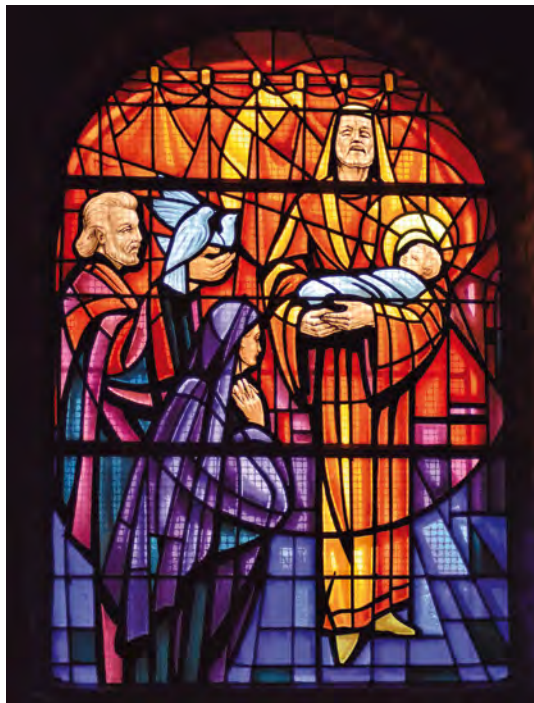

Contemplant la bella escena de la presentació de Jesús en el Temple, a l'Església recordem especialment la Vida Consagrada i els nostres germans grans.

En la festa de la Presentació som més conscients que l'objectiu de la nostra vida, de tota la vida i de tots nosaltres, és esdevenir consagrats. Jesús pregava al Pare dient: «Per ells em consagro, perquè ells també siguin consagrats... consagra'ls en la veritat, que és la teva Paraula» (Jn 17,19). La paraula «consagrar», a l'Evangelí de sant Joan, ve a ser sinònim de «santificar, ser sant», ser o pertànyer a Déu (únic sant), una condició que es projecta en el compliment dels manaments (l'amor) i en la missió. Així, allò que fan els religiosos, especialment consagrats, professant uns vots, en un acte conscient i lliure, compromesos per a tota la vida, el fem tots els batejats al llarg de la nostra existència, més o menys conscientment, segons les vicissituds que anem trobant a la història.

Això es veu clarament en la vivència de l'amor. Els religiosos es comprometen a viure l'amor definitiu i absolut ja, encara que tots hem d'acabar vivint aquest mateix amor barrejat amb altres «amors», amb suports, compensacions i amb riscos constants. Arribats a l'última etapa de la nostra vida ens hem de preguntar com ha anat aquest itinerari d'amor, si arribem a consagrar-nos absolutament a ell.

Té sentit, doncs, aquest fragment de l'oració que es proposa per a aquest dia de la Vida Consagrada:

«Envia'ns el teu Esperit, per a trencar les barres que ens lliguen i obstinar-nos en la construcció del somni d'una nova fraternitat; que les nostres vides siguin signes profètics, que vésen el millor de si, perquè aquest «món ferit» recuperi la saba de l'amor sincer.»

Demanem al Pare per la Vida Consagrada a l'Església. Demanem, entre altres, quatre favors:

- Trencar lligams. És a dir, un exercici d'alliberament personal respecte de tot allò que impedeix estimar i lliurar-se.
- Obstinar-se en la construcció de la fraternitat. No qualsevol fraternitat, sinó aquella «nova» que neix del somni suscitat per la fe, segons la qual som germans, participant del mateix amor.
- Arribar a ser signes profètics de donació de si mateixos, davant l'actitud de tants que viuen per a ells sols.
- I així afavorir que el «món ferit», malalt, recuperi la saba de l'amor sincer, és a dir, la força vital que li permeti revifar, créixer i donar fruit.

La Vida Consagrada, els milers de membres especialment consagrats a l'Església, constitueix un potencial enorme d'accions i iniciatives a favor de la societat, particularment dels més pobres. Però, més enllà del valor objectiu, estadístic, comptable, de totes les obres, la Vida Consagrada és una força revifadora del món i de l'Església, pel simple fet d'existir estimant. Sigui com sigui l'edat, els treballs, les circumstàncies en què visquin les persones i comunitats concretes, compleixen amb la seva missió exercitant l'amor de l'Esperit. Aquest amor és la saba que fa viure.

Tots a l'Església, especialment els majors en edat, hem d'entendre això. Els testimonis-signes de l'amor guareixen el món ferit i fan reviure la societat malalta. Aquesta és la nostra missió essencial i el nostre destí.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Amb autoritat

Jesús, tot just iniciat el seu ministeri apostòlic, amb els primers apòstols acabats de cridar a la riba del llac de Tiberíades, arriben a Cafarnaüm. El dissabte, com feien els jueus practicants, van a la sinagoga per participar en les funcions religioses. Cafarnaüm era una ciutat amb molta vitalitat, per això la seva presència, d'entrada, no deuria cridar l'atenció. Sempre hi assistia passavolants a la pregària sabatina. L'expectació deuria despertar-se quan, llegida la Sagrada Escripura, Jesús demana la paraula per parlar als fidels reunits. En acabar, la reacció generalitzada, que recull l'evangelí de Marc, fou que tothom comentava la manera de parlar de Jesús: «amb autoritat».

No podem confondre autoritat amb poder. Hi ha persones que, davant el poble, tenen autoritat, no perquè se'ls hagi investit d'un càrrec o funció social. No s'imposen per la força o el poder. Sinó, perquè la seva manera de ser i de viure és reconeguda pels altres, atreuen aquells que els coneixen.

L'autoritat es guanya.

Etimològicament, autoritat ve del llatí «augere», que vol dir: fer créixer, augmentar, fer prosperar. Tota societat que vulgui avançar necessita dones i homes amb autoritat, que ajudin a fer créixer. Aquest principi podem aplicar-lo a diversos àmbits de la vida. Penso en l'autoritat dels pares respecte els seus fills; dels mestres amb els alumnes; dels di-

rectors d'empresa vers els empleats; dels governants amb els seus súbdits; dels sacerdots amb els feligresos... Caddiscú, en l'àmbit de la seva vida, hauria de veure quina és la seva responsabilitat derivada de l'autoritat que hom té.

La nostra societat necessita dones i homes que actuïn amb «autoritas», que ensenyin l'art d'obrir els ulls a la realitat, de meravellar-se davant la vida, d'interrogar-se amb senzillesa pel sentit de les coses. Persones que per la seva actitud responsable, per la seva coherència, perquè són honorats i fidels ajuden a créixer, estimulen els altres.

En sectors de la societat actual es vol diferenciar l'exercici d'un càrrec públic amb el que és l'àmbit privat de la per-

sona. Acceptaré que es pot complir honestament una responsabilitat pública encara que a la vida privada s'actui de manera irresponsable. Però tots entenem que no és pas aquest el millor exemple per desvetllar la confiança i la col·laboració.

L'evangelí ens diu que el poble senzill admirava i seguia Jesús perquè, a diferència dels escribes i fariseus, actuava amb autoritat. La seva paraula clara, directa, autèntica, tenia una força que el poble sabia captar.

Encara avui escoltar-lo i seguir-lo fa que ens plantejem els interrogants fonamentals. Jesús és per a nosaltres un mestre de vida, revestit d'autoritat.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

Vida Consagrada

Contemplando la bella escena de la presentació de Jesús en el Temple, en la Iglesia recordamos especialmente la Vida Consagrada y a nuestros hermanos mayores.

En la fiesta de la Presentación somos más conscientes de que el objetivo de nuestra vida, de toda la vida y de todos nosotros, es llegar a ser consagrados. Jesús oraba al Padre diciendo: «Por ellos me consagro, para que ellos también sean consagrados... conságralos en la verdad, que es tu Palabra» (Jn 17,19). La palabra «consagrar», en el Evangelio de san Juan, viene a ser sinónimo de «santificar, ser santo», ser o pertenecer a Dios (único santo), una condición que se proyecta en el cumplimiento de los mandamientos (el amor) y en la misión. Así, aquello que hacen los religiosos, especialmente consagrados, profesando unos votos, en un acto consciente y libre, comprometidos para toda la vida, lo hacemos todos los bautizados a lo largo de nuestra existencia, más o menos conscientemente, según las vicisitudes que la historia nos depara.

Esto se ve claramente en la vivencia del amor. Los religiosos se comprometen a vivir el amor definitivo y absoluto ya, aunque todos hemos de acabar viviendo ese mismo amor mezclado con otros «amores», con apoyos, compensaciones y con riesgos constantes. Llegados a la última etapa de nuestra vida nos hemos de preguntar cómo ha ido ese itinerario de amor, si llegamos a consagrarnos absolutamente a él.

Tiene sentido, pues, este fragmento de la oración que se propone para este día de la Vida Consagrada:

«Envíanos tu Espíritu, para romper las barreras que nos atan y empeñarnos en la construcción del sueño de una nueva fraternidad; que nuestras vidas sean signos proféticos, que derraman lo mejor de sí, para que este “mundo herido” recupere la savia del amor sincero.»

Pedimos al Padre por la Vida Consagrada en la Iglesia. Pedimos, entre otros, cuatro favores:

- Romper ataduras. Es decir, un ejercicio de liberación personal respecto de todo aquello que impide amar y entregarse.
- Empeñarse en la construcción de la fraternidad. No cualquier fraternidad, sino aquella «nueva» que nace del sueño suscitado por la fe, según la cual somos hermanos, participando del mismo amor.
- Llegar a ser signos proféticos de donación de sí mismos, frente a la actitud de tantos que viven para ellos solos.
- Y así favorecer que el «mundo herido», enfermo, recupere la savia del amor sincero, es decir, la fuerza vital que le permita reverdecer, crecer y dar fruto.

La Vida Consagrada, los miles de miembros especialmente consagrados en la Iglesia, constituye un potencial enorme de acciones e iniciativas a favor de la sociedad, particularmente de los más pobres. Pero, más allá del valor objetivo, estadístico, contable, de todas las obras, la Vida Consagrada es una fuerza revitalizadora del mundo y de la Iglesia, por el simple hecho de existir amando. Sea cual sea la edad, los trabajos, las circunstancias en que vivan las personas y comunidades concretas, cumplen con su misión ejercitando el amor del Espíritu. Este amor es la savia que hace vivir.

Todos en la Iglesia, especialmente los mayores en edad, hemos de entender esto. Los testigos-signos del amor sanan el mundo herido y hacen revivir la sociedad enferma. Esa es nuestra misión esencial y nuestro destino.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

NECROLÒGIQUES

P. Faustí Gutiérrez, sdb

Va morir el 18 de gener de 2021, al Parc Sanitari Sant Joan de Déu de Sant Boi de Llobregat, a causa de la Covid-19, a l'edat de 74 anys.

El P. Faustí Gutiérrez Díez, religiós salesià, va néixer a Tortosa el 2 d'octubre de 1946. Fill de Moisès i Antònia. Va fer el noviciat a l'Arboç, on va professar el 16 d'agost de 1967. Els estudis de Filosofia els va cursar, de 1967 a 1970, a Sentmenat. El tirocini el va realitzar a Girona (1970-1973). Va estudiar Teologia a Martí-Codolar (1973-1977). Després del primer any, va continuar els estudis teològics però residint i treballant pastoralment a Sant Vicenç dels Horts, on va rebre l'ordenació sacerdotal el 12 de juny de 1977 de mans del Cardenal

Arquebisbe de Barcelona Mn. Narcís Jubany.

Fins al 1984 va desenvolupar la seva tasca pastoral a Sant Vicenç dels Horts, on va ser nomenat vicari de la Parròquia de Sant Antoni de Pàdua al 1978. Marxà després a Monzón (1984-1990), per tornar novament a col·laborar pastoralment a Sant Vicenç dels Horts (1990-1996), i més tard a Barcelona-Sarrià (1996-2001). Va ser ecònom inspectoral de 2001 a 2014, i després, destinat a Sant Boi de Llobregat, va ser director de 2014 a 2017, i nomenat rector de la Parròquia de Sant Antoni de Pàdua, de Sant Vicenç dels Horts, des de 2015 fins al dia d'avui.

Units en la pregària, encomanem-lo a la misericòrdia del Senyor.

No només sobrevivint... VIVINT!

Els reptes per a la vida comunitària cristiana són molts en aquest temps. Se sent en tots els àmbits, també en la pastoral juvenil. Ara bé, des de Santfeliujove ens transmeten, amb un punt de sorpresa, com de qui intueix l'acció de Déu i volent fer una lectura cristiana dels esdeveniments, que la vida no s'atura.

S'han hagut de desenvolupar els vincles online, per fer reunions de grup o per a l'acompanyament personal, molt important. I això és un aprenentatge encara en curs, nou per a tothom. Per altra part, la dimensió presencial es pot mantenir, d'acord amb les normatives de prevenció en cada moment, en els espais dels temples. Això està significat el potenciar la dimensió de pregària, les eucaristies... De fet, en alguns punts de la diòcesi, ara hi ha més participació a iniciatives com les pregàries de Taizé. Des de Vilafranca ens expliquen com van reprendre la missa jove mensual al mes de desembre, que s'havia deixat de celebrar des de març de 2020: «Per tradició, se celebra un dissabte al vespre al mes durant el curs escolar. Ara bé, entre la situació del confinament primer, i les celebracions de les comunions endarrerides després, no havia estat possible reprendre aquesta celebració eucarística on els diferents col·lectius de la pastoral juvenil (grups de

Missa jove del 19 de desembre 2020
a Santa Maria de Vilafranca

confirmació, postconfirmació i grups de joves) hi participen activament. Cal dir que va ser un èxit rotund i en paraules de Mn. Xavier Aymerich, rector de les parròquies de Vilafranca, “esperem que continuï així ja que tots ells són l'esperança de les pedres vives de l'Església”.

Seguim caminant pas a pas, d'acord amb l'evolució de la pandèmia de cada moment, però certament, i amb l'ajuda de Déu, no només sobrevivint, sinó vivint amb Ell aquest període de crisi, de canvi.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

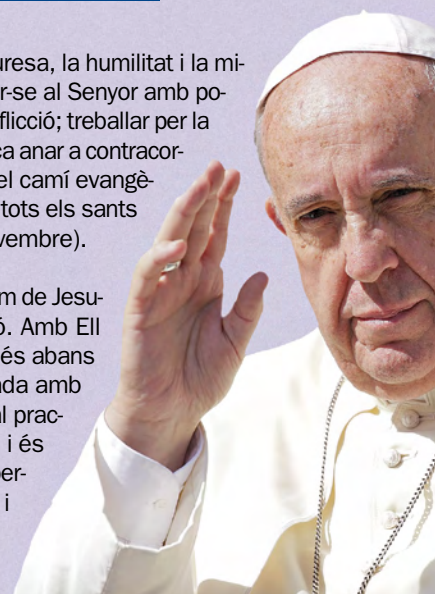

@Pontifex: «La paràbola dels vinyaters homicides (Mt 21,33-43) és una advertència que serveix per a totes les èpoques, inclosa la nostra. La vinya és del Senyor, no nostra. I Déu espera els fruits de la seva vinya d'aquells als qui ha enviat a treballar-hi» (4 d'octubre).

@Pontifex: «Necessitem viure la ciutat a partir d'una mirada de fe que descobrixi que Déu habita a les seves cases, als seus carrers, en les seves places. Aquesta presència ha de ser descoberta, revelada. Déu no s'oculta a aquells que el busquen amb un cor sincer» (31 d'octubre).

@Pontifex: «Triar la puresa, la humilitat i la misericòrdia; encomanar-se al Senyor amb pobresa d'esperit i en l'afflicció; treballar per la justícia i la pau, significa anar a contracorrent. Però aquest és el camí evangèlic que han recorregut tots els sants i els beats» (1 de novembre).

@Pontifex: «Aprenguem de Jesucrist, mestre d'oració. Amb Ell entenem que l'oració és abans de res escolta i trobada amb Déu; és un art que cal practicar amb insistència; i és l'àmbit en el qual es percep que tot ve de Déu i a Déu torna» (4 de novembre).

Jornada Mundial de la Vida Consagrada

El proper dimarts dia 2 de febrer s'escaurà la festa de la Presentació del Senyor al Temple: Maria i Josep, fidels a la tradició del seu poble, entren al Temple amb el seu Fill, pocs dies després d'haver nascut, per presentar-lo al Pare. Tradicionalment se celebra en aquest dia la Jornada Mundial de la Vida Consagrada.

El lema per a aquest any és «La vida consagrada, paràbola de fraternitat en un món ferit», que ens fa present la urgent necessitat que té el nostre món de mostrar la fraternitat com un bàlsam enmig de les divisions i de tant dolor a causa de les ruptures i les discòrdies. La fraternitat és medicina per a la solitud, la tristesa i per a qualsevol sofriment.

Estem immersos en una pandèmia que ha mostrat amb tota la seva cruïra la vulnerabilitat de l'ésser humà. El dolor i la incertesa s'han apropiat de molts cors. En la Jornada Mundial de la Vida Consagrada,

els religiosos i religioses volen recordar que tots som germans i que tots estem convocats a l'ajuda mútua i al recolzament recíproc sense desentendre'ns de ningú.

Habitualment, amb motiu d'aquesta jornada, se celebra una eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç, presidida pel bisbe Agustí, a la qual es convocaven els religiosos i religioses presents a la diòcesi, així com els membres del moviment Vida Creixent, que recorden també els seus patrons, Simeó i Anna.

Aquest any, per tal d'evitar la propagació de la Covid-19, no hi haurà aquesta celebració solemne a la catedral però igualment, des de la Delegació per a la Vida Consagrada, es convida als religiosos i religioses a viure-la en la seva comunitat cristiana, renovant l'elecció de Déu i el compromís de ser llum de l'Evangeli per als germans que sofreixen.

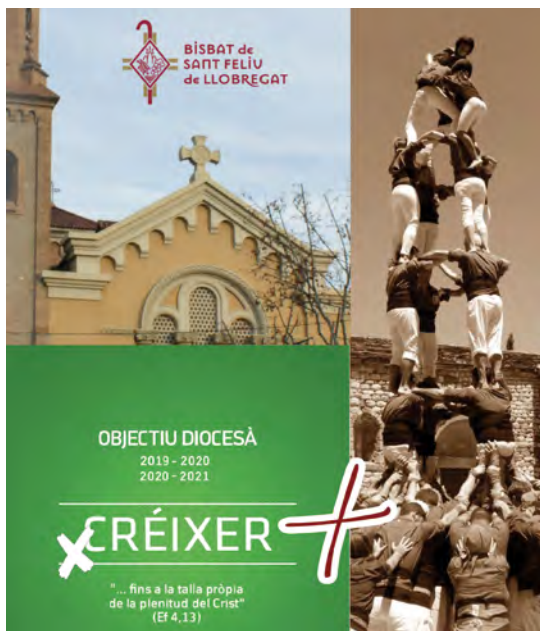

Per créixer més... en temps de crisi

L'objectiu diocesà en el present curs 2020-2021 és una invitació a seguir creixent, en continuïtat i progressió respecte al curs anterior. Sembla un missatge, com a mínim, paradoxal, en l'actual

context de crisi... Tanmateix, els materials que s'han preparat presenten pistes diverses per identificar les possibilitats de creixement de la nostra vida cristiana.

Oferim, en aquest número i en propers diumenges, alguns extractes de la introducció elaborada pel bisbe Agustí, per identificar reptes i oportunitats en el context actual.

Nosaltres seguim creient que l'Esperit ens demana créixer com a cristians, cadascú i en comunitat. Ho creiem i ens hi referim justament avui, quan patim l'assetjament d'aquesta profunda crisi. Perquè estem convençuts que, segons les maneres com Déu ha salvat i educat la humanitat, les crisis, lluny de ser contràries al creixement, han estat ocasió de grans avenços en la vida espiritual.

Potser el secret sigui que hem de saber mirar la realitat amb els ulls de l'Esperit.

MIRADA REALISTA

1. Els fets són contraris al que normalment entenem per «creixement, progrés, avenç». No sols en l'àmbit de la salut, sinó en totes les dimensions de la vida, semblen aixecar-se murs que impedeixen anar endavant.
2. Això ha produït reaccions diverses. ¿Qui s'esperava un tal fenomen que arriba a posar en ri-

dícul les nostres seguretats, la nostra fe cega en les capacitats assolides per la nostra cultura avançada?

3. Lligades a aquest fet general, uns cauen en depressió, altres en crispacions i enuigs, altres en pessimisme i inacció, altres en replegament tancat en el propi interessos, altres en la recerca d'experiències compensatòries...
4. Aquestes reaccions són viscudes fonamentalment en l'àmbit personal. Però no sols afecten les conductes més individuals, sinó que també tenen el seu reflex en l'àmbit social, en el polític i també en el religiós.
5. No podem oblidar que la crisi de la pandèmia afegeix un grau més de pessimisme en aquells que, davant l'empobriment objectiu de l'Església, en tenen ja una visió negativa i derrotista.

(Continuarà)

AGENDA

► **Alpha online.** Els cursos Alpha són una oportunitat d'explorar la fe cristiana, fer preguntes i compartir el propi punt de vista, tant per als qui són lluny de l'Església com per als qui creuen. Des de la parròquia de Castelldefels, s'organitza un curs online, amb 12 sessions per internet, amb sopar, xerrada i debat. Primera sessió, 5 de febrer, a les 20.30 h. Contacte: Carme Peris - t. 651 129 629.

► **Exercicis espirituals dels seminaristes.** Després del període d'exàmens, en acabar el primer quadrimestre del curs, estan previstos, per als seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat, des del dia d'avui i fins al dissabte 6 de febrer.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [He 11,32-40 / Sl 30 / Mc 5,1-20]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; santa Brígida d'Escòcia, vg.; beates M. Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel. paüles.

2. □ Dimarts [Mt 3,1-4 (o bé: He 2, 14-18) / Sl 23 / Lc 2,22-40 (o bé, més breu: 2,22-32)]. Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum). Mare de Déu patrona dels cerers i dels electricistes, altres advocacions marianes: Candelera (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...

3. ■ Dimecres [He 12,4-7.11-15 / Sl 102 / Mc 6,1-6]. Sant Blai, bisbe de

Sebaste (Armènia) i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia; santa Claudina Thévenet, vg. fund. rel. Jesús-Maria (RJM).

4. ■ Dijous [He 12,18-19.21-24 / Sl 47 / Mc 6,7-13]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelità); sant Joan de Brito, prev.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fund.; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana.

5. ■ Divendres [He 13,1-8 / Sl 26 / Mc 6,14-29]. Santa Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. III), patrona de les

dones d'Aragó; santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.

6. ■ Dissabte [He 13,15-17.20-21 / Sl 22 / Mc 6,30-34]. Sants Pau Miki, prev. jesuïta japonès, i companys, mrs. a Nagasaki (Japó, 1597); sants Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mrs.; santa Dorotea, vg. i mr. a Capadòcia, patrona dels floricultors; sant Amand, bisbe; festa del Sant Misteri de Cervera.

7. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Jb 7,1-4. 6-7 / Sl 146 / 1Co 9,16-19.22-23 / Mc 1,29-39]. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.; santa Juliana, viuda.

Diumenge IV de durant l'any (B)

COMENTARI

«Ensenya amb autoritat i mana els esperits malignes»

En aquests últims diumenges hem vist qui era Jesús (baptisme) i la crida d'alguns deixebles (primers diumenges); avui ja se'ns presenta la missió de Jesús. Ho veiem a l'Evangeli: Jesús ensenyava: *La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei sinó amb autoritat.* Jesús és un mestre molt diferent dels altres mestres. Parla amb autoritat però no amb una autoritat externa (ell no és un mestre de la llei) sinó amb l'autoritat que neix de les seves paraules, de l'autenticitat i novetat del que diu. En ell el poble troba la veritable Paraula de Déu, *una doctrina nova* dirà el poble. D'aquesta manera es fa realitat el que anunciava el llibre del Deuteronomi: *Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu [Moisès], li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu.* Jesús és aquest gran profeta, nascut enmig nostre, superior al mateix Moisès que ensenya les paraules de Déu; per això el seu ensenyament és tan nou. Però cal escoltar les seves paraules perquè venen directament de Déu. Ara bé, Jesús no es limita a ensenyar sinó que lluita eficaçment contra el mal. Ho veiem també a l'Evangeli. Jesús diu [a l'esperit maligne]: *Calla i surt d'aquest home. Llavors l'esperit maligne llançà un gran xiscle i en va sortir.* Jesús ha vingut a destruir el mal. *L'home posseït d'un esperit maligne es posà a cridar: Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? Has vingut a destruir-nos? Jesús és més fort que el mal.* Amb Jesús acaba l'imperi de qui esclavitza els homes.

Per això el poble proclama: *Ensenya amb autoritat una doctrina nova; fins i tot mana els esperits malignes i l'obeeixen.* Així podem viure sense neguits i dedicats al Senyor, com diu Pau. La nostra missió?: escoltar el Senyor, lluitar contra tota mena de mal en nosaltres i en els altres i portar una vida dedicada totalment al Senyor, sense pors i sense que res ens en distregui.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 18,15-20)

Moisès digué al poble: «El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: «Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu. Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà».

▶ Salm responsorial (94)

R: *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 7,32-35)

Germans, jo voldria que visquéssiu sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment, la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant que és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfecs que en distreguin.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 1,21-28)

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: «Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.» Però Jesús el reprengué i li digué: «Calla i surt d'aquest home.» Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: «Què vol dir tot això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova; fins i tot mana els esperits malignes, i l'obeeixen.» I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 18,15-20)

Moisés habló al pueblo diciendo: «El Señor, tu Dios, te suscitará de entre los tuyos, de entre tus hermanos, un profeta como yo. A él lo escucharéis. Es lo que pediste al Señor, tu Dios, en el Horeb el día de la asamblea: «No quiero volver a escuchar la voz del Señor mi Dios, ni quiero ver más ese gran fuego, para no morir». El Señor me respondió: «Está bien lo que han dicho. Suscitaré un profeta de entre sus hermanos, como tú. Pondré mis palabras en su boca, y les dirá todo lo que yo le mande. Yo mismo pediré cuentas a quien no escuche las palabras que pronuncie en mi nombre. Y el profeta que tenga la arrogancia de decir en mi nombre lo que yo no le he mandado, o hable en nombre de dioses extranjeros, ese profeta morirá».

▶ Salmo responsorial (94)

R: *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 7,32-35)

Hermanos:

Quiero que os ahorréis preocupaciones: el no casado se preocupa de los asuntos del Señor, buscando contentar al Señor; en cambio, el casado se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su mujer, y anda dividido. También la mujer sin marido y la soltera se preocupan de los asuntos del Señor, de ser santa en cuerpo y alma; en cambio, la casada se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su marido. Os digo todo esto para vuestro bien; no para poner una trampa, sino para inducir a una cosa noble y al trato con el Señor sin preocupaciones.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,21b-28)

En la ciudad de Cafarnaúm, el sábado entró Jesús en la sinagoga a enseñar; estaban asombrados de su enseñanza, porque les enseñaba con autoridad y no como los escribas. Había precisamente en su sinagoga un hombre que tenía un espíritu inmundo y se puso a gritar: «¿Qué tenemos que ver nosotros contigo, Jesús Nazareno? ¿Has venido a acabar con nosotros? Sé quién eres: el Santo de Dios». Jesús lo increpó: «¡Cállate y sal de él!». El espíritu inmundo lo retorció violentamente y, dando un grito muy fuerte, salió de él. Todos se preguntaron estupefactos: «¿Qué es esto? Una enseñanza nueva expuesta con autoridad. Incluso manda a los espíritus inmundos y lo obedecen». Su fama se extendió enseguida por todas partes, alcanzando la comarca entera de Galilea.